

му, като го видѣла безъ очи, станало ѝ много мъчно и започнала да плаче. . . . Тя плачела постоянно и неможали да я утѣшатъ.

— Не плачи, жено, добъръ е Богъ. какъ и какъ и ние ще прѣживѣмъ. . . . казвалъ мъжътъ ѝ. Не съмъ само азъ слѣпъ на този свѣтъ. Много хора има слѣпи и пакъ живѣятъ!

Не се минало много врѣме и брашното имъ пакъ се свѣршило.

— Жено, казалъ сиромаштъ на жена си, вече не отивамъ при брата си. Заведи ме край селото при гората и надвечерь ела ме доведи въ къщи. Може би нѣкой да ме съжали да ми даде хлѣбъ или пари!

Жена му го завела и се върнала. Деньтъ се изминалъ мръкнало се, а жена му забравила да отиде да го доведе. Сиромаштъ трѣбвало да прѣнощува тамъ, на открито, при гората.

По срѣдъ нощъ кацнали на едно дърво три птици. Едната отъ тѣхъ запитала другата:

— Какво ново има по васъ?

— Какво ли ново? Азъ чухъ, че на тази гора прѣзъ нощта пада такава роса, че всѣки слѣпецъ може да прогледа, ако си намаже съ нея очитѣ.

Слѣпецътъ билъ наблизъ и чулъ разговора имъ.

Тогавъ той усѣтилъ росата, намазалъ си три пѣти очитѣ съ нея и прогледалъ

Той останалъ тамъ да чуе, какво още ще говорятъ птицитѣ.

Птицата, която казала за росата, попитала другата:

— А какво ново има по васъ?